

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.960 van 12 mei 2016
in de zaak A. 219.035/XIV-37.003**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charlotte Morjane
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Kolenmarktstraat 83
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 april 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 164.198 van 16 maart 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 april 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt in het bestreden arrest op omstandige wijze op verzoekers grief dat de ambtenaar die het verhoor heeft afgenomen voor het commissariaat-generaal een indruk van partijdigheid zou hebben gewekt. Het bestreden arrest voldoet op dit punt aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

In het bestreden arrest gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgebreid in op de door verzoeker als nieuw aangevoerde elementen en documenten en komt hij op een omstandig gemotiveerde wijze tot het besluit dat “verzoeker geen elementen heeft aangebracht die de eerdere beoordeling in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen zou kunnen ombuigen”. Verzoeker maakt met zijn algemene uiteenzetting niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarbij de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) zou hebben geschonden. Verzoekers bewering dat hij “op basis van het nieuwe stuk het begin van bewijs [heeft] bijgebracht dat zijn geloofwaardigheid herstelt ten aanzien van zijn herkomst en zijn vorig verblijf in Afghanistan (Ghazni) en in Iran, minstens dat hij een behandeling riskeert in de zin van artikel 3 E.V.R.M.” raakt de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het derde onderdeel van het enige middel gaat verzoeker eraan voorbij dat in het bestreden arrest, betreffende de documenten van zijn vaders legerdienst en engagement als moedjahed, in de eerste plaats wordt gesteld dat in de aanvankelijk bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat deze elementen geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie en niet als bewijs kunnen dienen voor zijn verklaringen betreffende zijn verblijf in Afghanistan en Iran. Verzoekers kritiek is dan ook gericht tegen een overtollig motief van het bestreden arrest en kan niet tot de cassatie ervan leiden. Daarenboven merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat van verzoeker, die documenten neerlegt ter staving van zijn beweerde herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een plausibele uitleg kan verschaffen over de inhoud van deze documenten.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het vierde onderdeel van het enige middel aanvoert, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat hij tijdens het gehoor voor het commissariaat-generaal wel degelijk heeft verklaard “[t]oen ik gerepatrieerd werd van Iran, naar Afghanistan, verbleef ik bij mijn oom” en dat hij daarna nog heeft aangegeven dat hij 15 of 20 dagen bij zijn oom is gebleven omdat hij schrik had van zijn vader. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze stellen dat verzoekers bewering

dat er sprake zou zijn van een verkeerde vertaling een loutere *post factum* - verklaring is. Het vierde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schending aangevoerd van artikel 12 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen’ en vermag dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. Het vijfde onderdeel van het enige middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “na de vaststelling dat verzoeker wel herkenbaar is op de foto’s” niet “louter [...] naar de [aanvankelijk] bestreden beslissing” zodat zijn uiteenzetting in het zesde onderdeel van het enige middel feitelijke grondslag mist en kennelijk ongegrond is.

Bij de behandeling van het eerste middelonderdeel van het enige middel is reeds vastgesteld dat het bestreden arrest formeel is gemotiveerd wat betreft verzoekers grief aangaande de vermeende partijdigheid van de ambtenaar die het gehoor heeft afgenomen op het commissariaat-generaal. In de mate dat verzoeker zich niet akkoord verklaard met de terechte motivering in het bestreden arrest dat het feit dat hij moeite had om te spreken over het beweerde seksueel misbruik, niet in overeenstemming is te brengen met het feit dat een gehoor op het commissariaat-generaal vertrouwelijk is, voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht die als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing is op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het zevende onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat “[d]e informatie die verzoeker met betrekking tot incidenten met Hazara’s heeft bijgebracht, [...] geen afbreuk [doet] aan de UNHCR Guidelines van 2013” en dat “uit verzoekers informatie [geenszins kan] worden afgeleid dat het loutere feit te behoren tot de etnische groep van de Hazara’s in Afghanistan op zich voldoende is om vervolging te vrezén”. In het achtste en het negende onderdeel van het enige middel betoogt verzoeker dat dit wel het geval zou zijn en dat “uit het dossier blijkt dat het behoren tot de etnische groep van de Hazara’s in Afghanistan op zich voldoende is om vervolging / geweld te vrezén”. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State als

administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het achtste en het negende onderdeel van het enige middel zijn kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in het bestreden arrest dat uit het psychologisch attest niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente verklaringen of dermate aan geheugenproblemen leidt die hem zouden verhinderen om een normaal gehoor af te leggen. Door te wijzen op een overweging uit dat attest waarin wordt opgemerkt dat “la mémoire différée et les mécanismes d’évocation mnésique sont perturbés” maakt verzoeker niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van dat attest zou hebben geschonden. Het tiende onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest terecht dat de beslissing van de dienst Voogdij, waarbij wordt besloten dat verzoeker meerderjarig is, definitief is geworden en dat hij deze beslissing niet kan aanvechten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de bemerking in het bestreden arrest dat hij niet dienstig naar zijn jeugdige leeftijd kan verwijzen aangezien er “redelijkerwijze [kan] worden verwacht dat verzoeker in staat is op een normale wijze door middel van coherente verklaringen een gehoor af te leggen”. Het bestreden arrest voldoet hiermee aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het elfde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

In het twaalfde onderdeel van het enige middel recapituleert verzoeker wat hij in de overige onderdelen heeft aangevoerd. Gelet op wat voorafgaat, is het twaalfde onderdeel van het enige middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Het enige middel is in zijn geheel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf mei tweeduizend zestien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams